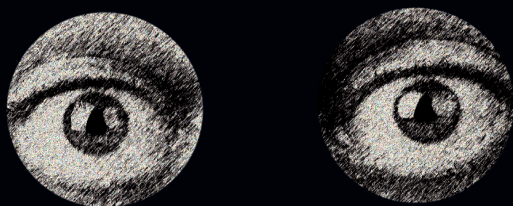

NUTIKIMAI

DANIL
CHARMS

DANIIL
CHARMS

NUTIKIMAI

Iš rusų kalbos vertė
Sigitas Parulskis

VILNIUS, 2023

Versta iš:

Хармс Д. *Полное собрание сочинений*:

В 3-х томах / Под общей редакцией

В. Н. Сажина. — СПб.:

Академический проект, 1997.

Bibliografinė informacija

pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų

informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*

© Vertimas į lietuvių kalbą, Sigitas Parulskis, 2007, 2023

© Viršelis, Algimanta Sirvydaitė, 2023

© Leidykla VAGA, 2023

ISBN 978-5-415-02697-5

Turiny

Nutikimai 15

Autobiografija 39

Senė 155

Iš dienoraščių 195

Malda prieš miegą 206

Nutikimai

Skiriu

Marinai Vladimirovnai Malič

(1) ŽYDRASIS SAŠIUVINIS NR. 10

Gyveno vienas rudaplaukis žmogus, kuris neturėjo akių ir ausų. Jis neturėjo ir plaukų, todėl rudaplaukiu buvo vadinamas sąlygiškai.

Kalbėti jis negalėjo, nes neturėjo burnos. Nosies taip pat neturėjo.

Jis neturėjo net rankų ir kojų. Ir pilvo jis neturėjo, ir nugaros neturėjo, ir stuburo neturėjo, ir jokių vidurių neturėjo. Nieko neturėjo! Todėl neaišku, apie ką čia šnekama.

Geriau jau mes apie jį daugiau nekalbėkime.

(1937)

(2) NUTIKIMAS

Kartą Orlovas persivalgė grūstų žirnių ir numirė. O Krylovas, sužinojęs tai, irgi numirė. O Spiridonovas numirė savaime. O Spiridonovo žmona nukrito nuo bufeto ir taip pat numirė. O Spiridonovo vaikai nuskendo kūdroje. O Spiridonovo senelė prasigėrė ir nuėjo šunkeliais. O Michailovas nustojo šukuotis ir jį apniko piktšaiiai. O Kruglovas nupiešė damą, laikančią botagą, ir išsikraustė iš proto. O Perekrestovas telegrafu gavo keturis šimtus rublių ir taip išpuiko, kad jį ištrenkė iš darbo.

Gerai žmonės, bet nemoka tvirtai suimti save į rankas.

(1933)

(3) IŠVIRSTANČIOS SENĖS

Viena senė dėl pernelyg didelio smalsumo išvirto per langą, nukrito ir užsimušė.

Pro langą išlindo kita senė ir ėmė žiūrėti žemyn į užsimušusiąją, bet dėl pernelyg didelio smalsumo taip pat persisvėrė pro langą, nukrito ir užsimušė.

Paskui pro langą išvirto trečia senė, paskui ketvirta, paskui penkta.

Kai išvirto šeštoji senė, man nusibodo į jas žiūrėti, ir aš nuėjau į Malcevo turgų, kur, šnekama, vienam neregiumi padovanojo megzimą šaliką.

(4) SONETAS

Man nutiko keistas dalykas: staiga užmiršau, kas pirmiau, 7 ar 8.

Aš nuėjau pas kaimynus ir paklausiau jų, ką jie šiuo klausimu galvoja.

Ir kaip gi nustebo ir jie, ir aš, kai staiga jie suprato, kad taip pat negali prisiminti skaičių tvarkos. 1, 2, 3, 4, 5 ir 6 atsimena, o toliau užmiršo.

Mes visi nuėjome į komercinę parduotuvę „Gastronomas“, tą, kur Znamenskios ir Baseino gatvių kampe, ir kreipėmės į kasininkę dėl šio nesusipratimo. Kasininkė liūdnai nusišypsojo, išsiėmė iš burnos mažą plaktukėlį ir šiek tiek pakrutinusi nosį pasakė: „Mano nuomone, septyni eina po aštuonių tokiu atveju, kai aštuoni eina po septynių.“

Mes padėkojome kasininkei ir džiugiai išbėgome iš parduotuvės. Bet tada, įsigilinę į kasininkės žodžius, vėl nusiminėme, nes jos žodžiai pasirodė mums neturintys jokios prasmės.

Kas gi mums beliko daryti? Mes nuėjome į Vasaros sodą ir ėmėme ten skaičiuoti medžius. Bet suskaičiavę iki 6-ių, sustojome ir ėmėme ginčytis: vienų manymu, toliauėjo 7, o kitų nuomone – 8.

Mes būtume ginčijęsi labai ilgai, bet, laimė, nuo suoliuko nuvirto kažkoks vaikas ir susilaužė abu žandikaulius. Tai nukreipė mūsų dėmesį nuo ginčo.

O paskui mes išsiskirstėme namo.

(6) OPTINĖ APGAULĖ

Semionas Semionovičius užsidėjęs akinius žiūri į pušį ir mato: pušyje sėdi muzikas ir rodo jam kumštį.

Semionas Semionovičius nusiėmęs akinius žiūri į pušį ir mato, kad pušyje niekas nesėdi.

Semionas Semionovičius užsidėjęs akinius žiūri į pušį ir vėl mato, kad pušyje sėdi muzikas ir rodo jam kumštį.

Semionas Semionovičius nusiėmęs akinius vėl mato, kad pušyje niekas nesėdi.

Semionas Semionovičius, vėl užsidėjęs akinius, žiūri į pušį ir vėl mato, kad pušyje sėdi muzikas ir rodo jam kumštį.

Semionas Semionovičius nenori tikėti šiuo reiškiniu ir šį reiškinių laiko optine apgaule.

(1934)

(7) PUŠKINAS IR GOGOLIS

Gogolis (išviršta pro kulisus į sceną ir ramiai guli).

Puškinas (įeina, užkliūva už Gogolio ir nugriūna): Tai velnias!

Ar tik ne už Gogolio!

Gogolis (stodamasis): Kas čia per bjaurastis! Neleidžia pailsėti.
(*Eina, užkliūna už Puškino ir nugriūna*) – Ar tik ne už Puškino užkliuvau!

Puškinas (stodamasis): Nė minutės ramybės! (*eina, užkliūna už Gogolio ir nugriūna*) – Tai velnias! Ar tik vėl ne už Gogolio!

Gogolis (stodamasis): Amžinai visokios kliūtys! (*Eina, užkliūna už Puškino ir nugriūna*) – Tai bjaurastis! Ir vėl už Puškino!

Puškinas (stodamasis) Chuliganizmas! Nepaliaujamas chuliganizmas! (*Eina, užkliūva už Gogolio ir nugriūna*) – Tai velnias! Ir vėl už Gogolio!

Gogolis (stodamasis): Tai tikriausias pasityčiojimas! (*Eina, užkliūna už Puškino ir nugriūva*) – Ir vėl už Puškino!

Puškinas (stodamasis) Tai velnias! Na, tikras velnias! (*Eina, užkliūva už Gogolio ir nugriūna*) – Už Gogolio!

Gogolis (stodamasis) Šlykštynė! (*Eina, užkliūna už Puškino ir nugriūna*) – Už Puškino!

Puškinas (stodamasis): Tai velnias! (*Eina, užkliūva už Gogolio ir nugriūna*) – Už Gogolio!

Gogolis (stodamasis): Bjaurastis! (*Išeina už kulisų*).

Už scenos pasigirsta Gogolio balsas: „Už Puškino!“

Uždanga

(1934)

(8) STALIUS KUŠAKOVAS

Gyveno kartą stalius. Jo pavardė buvo Kušakovas.

Kartą jis išėjo iš namų ir patraukė į krautuvėlę pirkti stalių klijų.

Buvo atodrėkis, ir gatvėje buvo labai slidu. Stalius paėjęjo keletą žingsnių, paslydo, pargriuvo ir prasiskėlė kaktą.

– Et! – pasakė stalius, atsikėlė, nuėjo į vaistinę, nusipirko pleistro ir užsiklijavo kaktą.

Bet kai jis išėjo į gatvę ir žengė keletą žingsnių, jis vėl paslydo, nugriuvo ir prasiskėlė nosį.

– Uf! – pasakė stalius, nuėjo į vaistinę, nusipirko pleistro ir užsiklijavo pleistru nosį.

Tada jis vėl išėjo į gatvę, vėl paslydo, pargriuvo ir prasikirto skruostą.

Teko vėl eiti į vaistinę ir užklijuoti pleistru skruostą.

– Štai ką, – pasakė staliui vaistininkas, – jūs taip dažnai griūvate ir susižeidžiate, kad aš jums patariu nusipirkti keletą pleistrų.

– Ne, – pasakė stalius, – daugiau negriūsiu!

Bet kai jis išėjo į gatvę, tai vėl paslydo, nugriuvo ir prasiskėlė pasmakrę.

– Prakeiktas plikledis! – suriko stalius ir vėl nuėjo į vaistinę.

– Na, matote, – pasakė vaistininkas. – Štai vėl pargriuvote.

– Ne! – sušuko stalius. – Nieko nenoriu girdėti! Duokit greičiau pleistro!

Vaistininkas davė pleistro; stalius užsiklijavo pasmakrę ir nubėgo namo.

O namuose jo nepažino ir į butą neįleido.

– Aš stalius Kušakovas! – suriko stalius.

– Kitiems papasakok! – atsiliepė jam iš buto ir užrakino duris kabliu ir grandinėle.

Stalius Kušakovas pastovėjo ant laiptų, nusispjovė ir išėjo į gatvę.

(9) **SKRYNIA**

Žmogus plonu kaklu įsilipo į skrynią, uždare dangtį ir ėmė dusti.

– Štai, – kalbėjo dusdamas žmogus plonu kaklu, – aš dūstu skrynioje todėl, kad mano kaklas plonas. Skrynios dangtis uždarytas ir man nepatenka oras. Aš dūstu, bet skrynios dangčio vis tiek neatidarysiu. Pamažu aš merdėsiu. Aš išvysiu gyvenimo ir mirties grumtynes. Kova bus neįprasta, esant lygioms galimybėms, nes įprastai nugalėti mirtis, o gyvybė, pasmerkta mirčiai, tikrai bergėdžia kovoja su priešu, iki paskutinės akimirkos neprarasdama tuščios vilties. O šioje kovoje, kuri įvyks dabar, gyvybė žinos būdą nugalėti: kad tai įvyktų, gyvybė turi priversti mano rankas atverti skrynios dangtį. Pažiūrėsim: kas ką? Tik labai jau dvokia naftalinu. Jeigu nugalės gyvybė, daiktus skrynioje barstysiu machorka... Štai prasidėjo: aš jau nebegaliu kvėpuoti. Aš žuvęs, tai jau aišku! Aš jau neišsigelbėsiu! Ir nieko tauraus nėra mano galvoje. Aš dūstu!..

Oi! Kas gi čia? Dabar kažkas įvyko, bet aš negaliu suprasti, kas būtent. Aš kažką mačiau ar kažką girdėjau!..

Oi! Vėl kažkas atsitiko! Dieve mano! Aš neturiu kuo kvėpuoti. Atrodo, mirštu...

O čia dar kas? Kodėl aš dainuoju? Atrodo, man skauda kaklą... Bet kurgi skrynia? Kodėl aš matau viską, kas yra mano kambaryje? Ar tik aš neguliu ant grindų! O kurgi skrynia?

Žmogus plonu kaklu atsikėlė nuo grindų ir apsidairė. Skrynios niekur nebuvo. Ant kėdžių ir ant lovos gulėjo daiktai, išimti iš skrynios, o skrynios niekur nesimatė.

Žmogus plonu kaklu pasakė:

– Vadinas, gyvybė nugalėjo mirtį man nežinomą būdu.

(10) NUTIKIMAS, NUTIKĖS PETRAKOVUI

Štai sykį Petrakovas norėjo atsigulti pamiegoti, tik atsigulė jis ne į lovą, bet šalia. Jis taip trenkėsi į grindis, kad guli ant grindų ir atsikelti negali.

Petrakovas sukaupė paskutines jėgas ir atsistojo keturpėscias. Bet jėgos jį apleido, ir jis vėl žnektelėjo ant pilvo ir vėl guli.

Gulėjo Petrakovas ant grindų bent penketą valandų. Iš pradžių šiaip gulėjo, o paskui užmigo.

Miegas sustiprino Petrakovo jėgas. Jis atsibudo visiškai sveikas, atsikėlė, pavaikščiojo po kambarį ir atsargiai atsigulė į lovą. „Na, – galvoja, – dabar pamiegosiu.“ Ogi miego jau ir nesinori. Vartosi Petrakovas nuo šono ant šono ir niekaip užmigti negali.

Štai, tiesą sakant, ir viskas.

(11) MUŠEIKŲ ISTORIJA

Aleksejus Aleksejevičius parsigriovė po savimi Andrejų Karlovičių ir, apdaužęs jam snukį, paleido.

Andrejus Karlovičius, pabalęs iš įsiūčio, puolė Aleksejų Aleksejevičių ir trenkė jam į dantis.

Aleksejus Aleksejevičius, nesitikėjęs tokio staigaus išpuolio, išsitiesė ant grindų, o Andrejus Karlovičius apžergė jį, išitraukė sau iš burnos dirbtinį žandikaulį ir taip juo sudorojo Aleksejų Aleksejevičių, kad Aleksejus Aleksejevičius nuo grindų pakilo visiškai subjaurotu veidu ir perplėšta šnerve. Rankomis užsidengęs veidą, Aleksejus Aleksejevičius pabėgo.

O Andrejus Karlovičius nušluostė savo dirbtinį žandikaulį, įsistatė atgal į burną, pakaukšėjo dantimis ir įsitikinęs, kad žandikaulis savo vietoje, apsidairė, bet, niekur nepamatęs Aleksejaus Aleksejevičiaus, nuėjo jo ieškoti.

(12) **SAPNAS**

Kaluginas užmigo ir sapnuoja, kad tupi krūmuose, o pro krūmus eina milicininkas.

Kaluginas nubudo, pasikasė burną ir vėl užmigo, ir vėl sapnuoja, kad jis eina pro krūmus, o krūmuose pasislėpęs tupi milicininkas.

Kaluginas nubudo, pasidėjo po galva laikraštį, kad seilėmis nešlapintų pagalvės, ir vėl užmigo, ir vėl sapnuoja, tarsi jis tupi krūmuose, o pro krūmus eina milicininkas.

Kaluginas nubudo, apvertė laikraštį, atsigulė ir vėl užmigo. Miega ir vėl sapnuoja, kad jis eina pro krūmus, o krūmuose tupi milicininkas.

Tuomet Kaluginas nubudo ir nusprendė daugiau nemiegoti, bet akimirksniu vėl užmigo ir susapnavo, kad jis tupi už milicininko, o pro šalį eina krūmai.

Kaluginas ėmė šaukti ir blaškytis lovoje, bet nubusti jau nebegalėjo.

Kaluginas miegojo keturias dienas ir keturias naktis iš eilės, o penktą dieną atsibudo toks sulysęs, jog batus prie kojų teko prisirišti virvute, kad nenusmuktų. Duonos parduotuvėje, kur Kaluginas visados pirkdavo kvietinę duoną, jo nepažino ir įkišo pusiau ruginę.

O sanitarinė komisija, tikrinusi butus, pamačiusi Kaluginą palaikė jį antisanitariniu ir niekam tikusiu ir liepė kiemsargiui išmesti Kaluginą kartu su šiukšlėmis.

Kaluginą perlenkė pusiau ir išmetė kaip šiukšlę.

(13) MATEMATIKAS IR ANDREJUS SEMIONOVIČIUS**Matematikas**

(išimdamas iš galvos rutulį)

Aš išėmiau iš galvos rutulį.

Aš išėmiau iš galvos rutulį.

Aš išėmiau iš galvos rutulį.

Aš išėmiau iš galvos rutulį.

Andrejus Semionovičius

Padėk atgal į vietą.

Padėk atgal į vietą.

Padėk atgal į vietą.

Padėk atgal į vietą.

Matematikas

Ne, nepadėsiu!

Ne, nepadėsiu!

Ne, nepadėsiu!

Ne, nepadėsiu!

Andrejus Semionovičius

Na ir nedėk.

Na ir nedėk.

Na ir nedėk.

Matematikas

Štai ir nepadėsiu!

Štai ir nepadėsiu!

Štai ir nepadėsiu!

Andrejus Semionovičius

Na ir gerai.

Na ir gerai.

Na ir gerai.

Matematikas

Štai aš ir laimėjau!

Štai aš ir laimėjau!

Štai aš ir laimėjau!

Andrejus Semionovičius

Na, laimėjai ir nusiramink!

Matematikas

Ne, aš nenurimsiu!

Ne, aš nenurimsiu!

Ne, aš nenurimsiu!

Andrejus Semionovičius

Nors tu ir matematikas, bet, garbės žodis, neprotingas.

Matematikas

Ne, protingas ir labai daug žinau!

Ne, protingas ir labai daug žinau!

Ne, protingas ir labai daug žinau!

Andrejus Semionovičius

Daug, bet tik niekus.

Matematikas

Ne, ne niekus!

Ne, ne niekus!

Ne, ne niekus!

Andrejus Semionovičius

Nusibodo man su tavim ginčytis!

Matematikas

Ne, nenusibodo!

Ne, nenusibodo!

Ne, nenusibodo!

Andrejus Semionovičius apmaudžiai mosteli ranka ir išeina. Matematikas, minutėlę pastovėjęs, išeina paskui Andrejų Semionovičių.

Uždanga

(1933)

(14) JAUNUOLIS, NUSTEBINĖS SARGĄ

– Mat kaip! – pasakė sargas, apžiūrinėdamas musę. – Juk jeigu ją patepti stalių klijais, tai ji, ko gero, ir galą gaus. Va kaip būna! Nuo paprasčiausių klijų!

– Ei tu, driskiau! – pašaukė sargą jaunuolis geltonomis pirštinėmis.

Sargas išsyk suprato, kad kreipiamasi į jį, bet tebežiūrėjo į musę.

– Ar ne tau sakoma? – vėl riktelėjo jaunuolis. – Gyvuly! Sargas pirštu sutraiškė musę ir, nepasukdamas galvos į jaunuolį pasakė:

– O ko tu, begėdi, rėkauji? Aš ir taip girdžiu. Nėra čia ko rėkauti!

Jaunuolis pirštinėmis pavalė kelnes ir švelniu balsu paklausė:

– Sakykit, seneli, kaip nueiti į dangų?

Sargas pažiūrėjo į jaunuolį, primerkė vieną akį, paskui primerkė kitą, paskui pasikasė barzdelę, dar sykį pažvelgė į jaunuolį ir tarė:

– Na, nėra čia ko stoviniuoti, eikite sau.

– Atleiskite, – pasakė jaunuolis, – bet mano reikalas skubus. Ten man ir kambarys paruoštas.

– Gerai, – pasakė sargas, – parodyk bilietą.

– Bilietas ne pas mane; jie sakė, kad mane ir taip praleis, – pasakė jaunuolis, žvelgdamas sargui į veidą.

– Mat kaip! – pasakė sargas.

– Tai kaip? – paklausė jaunuolis. – Praleisite?

– Gerai, jau gerai, – pasakė sargas. – Eikite.

– O kaipgi nueiti? Kur? – paklausė jaunuolis. – Juk aš net ir kelio nežinau.

– Kur jums reikia? – paklausė sargas, nutaisydamas griežtą miną.

Jaunuolis prisidengė burną delnu ir labai tyliai tarė:

– Į dangų!

Sargas palinko į priekį, paslinko dešinę koją, kad atsistotų tvirčiau, įdėmiai pažiūrėjo į jaunuolį ir rūsčiai paklausė:

– Tu ką? Durnių volioji?

Jaunuolis nusišypsojo, pakėlė geltona pirštine aptemptą ranką, pamojavo ja virš galvos ir staiga pranyko. Sargas pauostė orą. Oras dvokė degintomis plunksnomis.

– Mat kaip! – pasakė sargas, atsilapojo striukę, pasikasė pilvą, nusispjovė į tą vietą, kur stovėjo jaunuolis, ir lėtai nuėjo į savo sarginę.

(1936)

(15) **KETURI PAVYZDŽIAI, KAIP NAUJA IDĖJA
APSTULBINA JOS PRIIMTI NEPASIRUOŠUSĮ ŽMOGŲ**

I

Rašytojas. Aš rašytojas.

Skaitytojas. O mano galva, tu š...das!

Rašytojas keletą minučių stovi sukrėstas šios naujos idėjos ir griūva negyvas. Jį išneša.

II

Dailininkas. Aš dailininkas.

Darbininkas. O mano galva, tu š...das!

*Dailininkas iškart išbalso kaip drobė
Ir kaip nendrelė susvyravo,
Ir netikėtai galą gavo.
Jį išneša.*

III

Kompozitorius. Aš kompozitorius.

Vania Rubliovas. O mano galva, tu šūdas.

*Kompozitorius taip ir susmuko sunkiai alsuodamas.
Jį netikėtai išneša.*

IV

Chemikas. Aš chemikas.

Fizikas. O mano galva, tu šūdas.

Chemikas daugiau nepratarė nė žodžio ir sunkiai nuvirto ant grindų.

(16) **NUOSTOLIAI**

Andrejus Andrejevičius Miasovas turguje nusipirko dagtį ir nešėsi jį namo.

Eidamas Andrejus Andrejevičius pametė dagtį ir užsuko į parduotuvę nusipirkti pusantro šimto gramų Poltavos dešros. Paskui Andrejus Andrejevičius užėjo į pieno centrą ir nusipirko butelį kefyro, paskui prie kiosko išgėrė mažą bokaliuką giros ir atsistojo į eilę laikraščio. Eilė buvo gana ilga ir Andrejus Andrejevičius išstovėjo eilėje ne mažiau kaip dvidešimt minučių, bet kai prisiartinio prie kioskininko, tai laikraščiai prieš pat jo nosį pasibaigė.

Andrejus Andrejevičius patrypinėjo vietoje ir patraukė namo, bet pakeliui pametė kefyrą ir užsuko į pyraginę, nusipirko prancūzišką batoną, bet pametė Poltavos dešrą.

Tuomet Andrejus Andrejevičius pasuko tiesiai namo, bet eidamas pargriuvo, pametė prancūzišką batoną ir sulaužė savo pensnė.

Namo Andrejus Andrejevičius grįžo labai piktas ir iš karto atsigulė miegoti, bet ilgai negalėjo užmigti, o kai užmigo, tai susapnavo: tarsi jis pametė dantų šepetuką ir dantis valosi kažkokia žvakide.

(17) MAKAROVAS IR PETERSENAS

Makarovas. Čia, šioje knygoje, parašyta apie mūsų troškimus ir apie jų išsipildymą. Perskaityk šią knygą ir tu suprasi, kokie tušti mūsų troškimai. Dar tu suprasi, kaip lengva išpildyti kito troškimą ir kaip sunku išpildyti savo troškimą.

Petersenas. Labai jau iškilmingai tu čia šneki. Taip kalba indėnų vadai.

Makarovas. Ši knyga tokia, kad kalbėti apie ją reikia pakiliai. Netgi galvodamas apie ją aš nusiimu kepurę.

Petersenas. O ar rankas nusimazgoji prieš paliesdamas šią knygą?

Makarovas. Taip, ir rankas reikia mazgoti.

Petersenas. Gal tu ir kojas dėl viso pikto nusimazgotum!

Makarovas. Tai nešmaikštu ir šiurkštu.

Petersenas. Tai kas gi čia per knyga?

Makarovas. Šios knygos pavadinimas paslaptingas...

Petersenas. Chi chi chi!

Makarovas. Ši knyga vadinasi MALGIL.

Petersenas išnyksta.

Makarovas. Viešpatie! Kas gi čia dabar? Petersenai!

Peterseno balsas. Kas atsitiko? Makarovai! Kur aš?

Makarovas. Kur tu? Aš tavęs nematau!

Peterseno balsas. O kur tu? Aš tavęs irgi nematau!.. Kokie čia rutuliai?

Makarovas. Ką gi daryti? Petersenai, ar tu girdi mane?

Peterseno balsas. Girdžiu! Bet kas čia atsitiko? Ir kokie čia rutuliai?

Makarovas. Ar tu gali judėti?

Peterseno balsas. Makarovai! Ar tu matai šiuos rutulius?

Makarovas. Kokius rutulius?

Peterseno balsas. Paleiskite!.. Paleiskite mane!.. Makarovai!..

Tyla. Makarovas stovi apimtas siaubo, paskui stveria knygą ir atverčia.

Makarovas (skaito). „...Pamažu žmogus praranda savo formą ir tampa rutuliu. Ir tapęs rutuliu žmogus netenka visų savo troškimų.“

Uždanga

(1934)

(18) LINČO TEISMAS

Petrovas sėda ant žirgo ir kreipiasi į minią, kalba apie tai, kas bus, jeigu toje vietoje, kur yra visuomeninis sodas, bus pastatytas amerikietiškas dangoraižis. Minia klausosi ir, matyt, sutinka. Petrovas kažką užsirašinėja savo užrašų knygutėje. Nuo minios atsiskiria vidutinio ūgio žmogus ir klausia Petrovo, ką jis užsirašė savo užrašų knygutėje. Petrovas atsako, kad tai yra tik jo asmeninis reikalas. Vidutinio ūgio žmogus neatstoja. Žodis po žodžio ir kyla ginčas. Minia palaiko vidutinio ūgio žmogų ir Petrovas, gelbėdamas savo gyvybę, paragina žirgą ir dingsta už posūkio. Minia nerimsta ir, neturėdama kitos aukos, stveria vidutinio ūgio žmogų ir nutraukia jam galvą. Nutraukta galva ritasi grindiniu ir įstringa vandens kanalizacijos šulinyje. Minia, patenkinusi savo aistras, išsiskirsto.

(19) **SUSITIKIMAS**

Štai syki vienas žmogus ėjo į tarnybą, bet eidamas sutiko kitą žmogų, kuris, nusipirkęs lenkišką batoną, traukė namo. Štai, tiesą sakant, ir viskas.

(20) **NESĖKMINGAS SPEKTAKLIS**

Į sceną įeina Petrakovas-Gorbunovas, nori kažką pasakyti, bet tik žagsi. Jį pradeda pykinti. Jis išeina.

Įeina Pritykinas.

Pritykinas. Gerbiamas Petrakovas-Gorbunovas turi praneš...
(Jį pykina, ir jis išbėga.)

Įeina Makarovas.

Makarovas. Jegoras... *(Makarovą pykina. Jis išbėga.)*

Įeina Serpuchovas.

Serpuchovas. Kad nebūtum... *(Jį pykina, jis išbėga.)*

Įeina Kurova.

Kurova. Aš būčiau... *(Ji vemia, paskui išbėga.)*

Įeina maža mergaitė.

Maža mergaitė. Tėtis prašė jums visiems pranešti, kad teatras uždaromas. Mus visus pykina!

Uždanga

Buvo dienų, kai nieko nevalgydavau. Tuomet stengdavausi susikurti pakilią nuotaiką. Atsiguldavau ant lovos ir imdavau šypsotis. Šypsodavausi nesiliaudamas po dvidešimt minučių, paskui šypsena virsdavo žiovilium. Tai būdavo labai nemalonu. Aš praverdavau burną, kad tiktai nusišypsočiau, o ji atsiverdavo plačiau, ir aš žiovaudavau. Imdavau svajoti.

Daniilas Charmsas (Daniil Juvačiov, 1905–1942) – rusų absurdo literatūros klasikas. 1927 m. su bendraminčiais įkūrė „Realiojo meno susivienijimą“, skelbusį „naują pasaulėjautą ir naują meną“. Netrukus sovietų valdžia juos pavadino klasiniais priešais. D. Charmsas buvo suimtas, jam uždrausta publikuoti savo kūrinius. Už „kenksmingus“ pasisakymus 1941 m. išsiųstas į psichiatrinę ligoninę, kur, manoma, mirė iš bado.

Pasaulis apie D. Charmsą išgirdo tik 7 deš. pabaigoje. Jo kūriniuose meistriškai perteikiamas dvasinis nuosmukis, žmoniškųjų ryšių irimas ir tragiškos to pasekmės. Geriausiai rašytojo kūrybą atspindi apsakymų ir apysakų rinkinys „**Nutikimai**“. Tai trumpos kasdienybės miniatiūros, gausios atsitiktinės prievartos ir staigios mirties. Į absurdišką Stalino Rusiją nukeliantys pasakojimai tiršti nepranokstamo autoriaus humoro.

Sigito Parulskio papildytas „Nutikimų“ vertimas padės iš naujo atrasti vieną drąsiausių ir originaliausių ano šimtmečio rašytojų.

